

Нещата в сърцето са неизброими.

Каза ми го една жена. Ред от стихотворение, в което вярвала. Разбирала го така - ако някой вземе нещо присърце, тогава то винаги остава там. И каквото и да се случи, ще чака. Тя каза, че това можело да е човек, място или мечта. Нещо, на което си се посветил. Всяко свято нещо. Всичко било свързано в онези червени, меки като кадифе гънки. Било част от едно и също нещо и винаги щяло да бъде там, носейки ритъма на сърцето ти.

Аз съм на петдесет и две и вярвам в това. Чувствам го нощем, когато се опитвам да заспя, но не мога. Когато всички пътища сякаш се пресичат и виждам хората, които съм обичал и мразил, на които съм помагал и които съм наранявал. Виждам ръце, протягащи се към мен. Чувам ритъма и виждам и разбирам какво трябва да направя. Знам каква е мисията ми и че няма отказване, нито връщане назад. И в такива мигове наистина знам, че нещата в сърцето са неизброими.

1.

Последното, което очаквах, беше, че Александър Тейлър ще ми отвори лично. Това противоречеше на всичко, което знаех за Холивуд. Смятах, че човек с неговия рекорд в касовите приходи, равняващи се на един милиард долара, не отваря лично вратата си на никого, а има униформен пазач на пълно работно време. И че този портиер ще ме пусне едва след като внимателно провери документите ми за самоличност и определения ми за среща час. После ще ме предаде на икономата, който безшумно ще ме придружи по останалия път до вътрешността на къщата.

Но в жилището на Бел Еър Крест Роуд нямаше такова нещо. Портата към алеята за коли беше отворена и след като паркирах пред къщата и потропах, самият шампион по касови приходи ми отвори и ме покани да вляза в дом с размери, копирани от международния терминал на летището на Лос Анджелис.

Тейлър беше едър мъж - над метър и осемдесет - и тежеше сто и трийсет килограма. Косата му беше кестенява и къдрава, а очите - сини. Козята брадичка му придаваше вид на художник, макар че изкуството

нямаше почти нищо общо с областта, в която той така усилено се трудеше.

Беше със светлосин анцуг, който вероятно струваше повече от всичко по мен. На врата му бе увита бяла хавлия. Лицето му беше зачервено, а дишането - учестено. Бях прекъснал нещо и Тейлър изглеждаше малко ядосан.

Бях се издокарал в най-хубавия си костюм - пепелявосив, еднореден. Бях платил за него хиляда и двеста долара преди три години. Не го бях обличал повече от девет месеца и сутринта, след като извадих от дрешника се наложи да му изчеткам раменете. Бях гладко избръснат и имах цел - първата, откакто костюмът бе сложен на закачалката.

- Влезте - рече Тейлър. - Днес всички са в почивка, а аз правя гимнастика. Добре, че салонът е под коридора, инак нямаше да ви чуя. Къщата е голяма.

- Значи имам късмет.

Той тръгна навътре. Не се ръкува с мен и си спомних, че бе направил същото първия път, когато го видях - преди четири години. Сега закрачи напред и ме остави да затворя входната врата.

- Имате ли нещо против, ако се упражнявам на велоергометъра, докато разговаряме?

- Не.

Тръгнахме по мраморен коридор. Тейлър вървеше три крачки пред мен, сякаш бях придружаващо лице. Вероятно така му беше най-удобно и това ме устройваше, защото имах време да огледам обстановката.

През редицата прозорци вляво се виждаше зелена морава с размерите на футболно игрище, а зад нея нещо като къща за гости или къщичка, край езерце, или и двете. Пред нея се различаваше количка за голф, а по окосената трева имаше следи, водещи към главната сграда. Виждах съм много неща в Лос Анджелис, от най-бедните гета до вили на планински върхове. Но за пръв път в очертанията на града виждах толкова голям участък, че да е необходимо да се използва количка за голф, за да стигнеш от единия до другия край.

На стената вдясно бяха окачени в рамки плакати на много от филмите, продуцирани от Александър Тейлър. Гледал съм някои от тях, когато стигнат до телевизията, и съм виждал реклами на останалите. Повечето са екшъни, които идеално се вметват в рамките на трийсетсекундна реклама, без да изпитващ належаща необходимост да гледаш целия филм. Нито един не може да бъде смятан за изкуство в никой смисъл на думата. В Холивуд обаче са много по-важни от изкуството. Доходни са. И това е от първостепенно значение.

Тейлър зави надясно и влезе в гимнастическия салон. Помещението внесе нов смисъл в представите ми за личен фитнес. Покрай стените бяха наредени всякакви тренажори и комбинирани уреди. В средата имаше боксов ринг. Тейлър пъргаво се качи на велоергометра, натисна няколко копчета на дигиталното контролно табло пред себе си и започна да върти педалите.

Високо на отсрещната стена бяха монтирани три телевизионни екрана, настроени на конкурентни денонощни новинарски канали и бизнес репортажи. Тейлър взе дистанционно управление и намали звука. Още една проява на учтивост, която не очаквах. Когато се обадох на секретарката му, за да си определя среща с него, тя говореше, сякаш щях да съм голям късметлия, ако успея да задам няколко въпроса, докато великият мъж бърби по клетъчния си телефон.

- Нямате ли партньор? - попита той. - Мислех, че работите по двойки.

- Обичам да работя сам.

Не добавих нищо повече. Стоях мълчаливо, докато той ритмично увеличаваше скоростта на велоергометра. Тейлър приближаваше петдесетте, но изглеждаше много по-млад. Може би обграждането със спортни пособия и уреди за здраве и подмладяване правеше този фокус. А може би се дължеше на пластични операции и липосукция.

- Ще ви дам пет километра - каза той, свали хавлията от врата си и я уви около дръжките на велоергометра. - Двайсетина минути.

- Чудесно.

Понечих да извадя тетрадката от вътрешния джоб на самото си и телената спирала се закачи за подплатата. Почувствах се като пълен

глупак, докато се опитвах да я измъкна, но най-после успях. Чух, че подплатата се скъса, и се усмигнах, за да прикрия неудобството си. Тейлър се престори, че не забеляза това, и отмести поглед встрани и сетне нагоре, към един от телевизионните екрани.

Мисля, че най-много ми липсват дребните неща от предишния ми живот. Повече от двайсет години във вътрешния си джоб носех малко тефтерче с подвързия. Тетрадките с телена спирала не бяха позволени. Някой досетлив адвокат можеше да претендира, че от тях са откъснати страници, чието съдържание би оправдало престъпника. Подвързаните тефтерчета не създаваха този проблем и бяха по-удобни за носене.

- Радвам се, че ми се обадохте - каза Тейлър. - Още се притеснявам за случилото се с Анджеела. Тя беше добро момиче. Всъщност си мислех, че вече сте се отказали.

Кимнах. Внимателно подбирах думите си, когато разговарях със секретарката му по телефона. Не я излъгах, но я подведох и накарах да предполага разни неща. Налагаше се. Ако ѝ бях казал, че съм бивше ченге и работя на свободна практика по стар случай, и нямаше и да припаря до шампиона по касови приходи.

- Мисля, че може да има някакво недоразумение. Не знам какво ви е казала секретарката ви, но вече не съм ченге.

Той забави за миг темпото, но после бързо го възстанови. Лицето му беше тъмночервено и се потеше обилно. Тейлър протегна ръка към подставката за чаша от едната страна на дигиталното контролно табло и извади малки очила с формата на полумесец и тънка карта с емблемата на продуцентската си компания отгоре и няколко написани на ръка бележки отдолу. После си сложи очилата, присви очи и прочете написаното.

- Тук пише друго - каза той. - Детектив Хари Бош от полицията на Лос Анджелис. Десет нула-нула. Одри го е написала. Тя е при мен от осемнайсет години, откакто започнах с видеобоклуци във Вали. Много е съвестна. И обикновено изключително точна.

- Ами, така беше, но отдавна. От близо година напуснах. Може да не съм бил много ясен по телефона. На ваше място не бих обвинил Одри.

- Няма да го направя.

Той ме погледна, като наведе брадичка, за да вижда над очилата.

- Е, какво мога да направя за вас, детектив, или по-скоро господин Бош? Остават ми три километра и приключваме.

Вдясно от Тейлър имаше уред за коремни преси. Седнах на седалката, извадих писалката от джоба на ризата си и се приготвих да записвам.

- Не знам дали ме помните, но ние сме разговаряли, господин Тейлър. Преди четири, години, когато трупът на Андже́ла Бентън бе намерен във вестибюла на жилищната сграда, където е живеела. Случаят ми бе възложен. С вас разговаряхме в кабинета ви в "Айдолон". В киностудия "Арчудей". Бях с партньорката си Кизмин Райдър.

- Спомням си. Чернокожата. Каза, че познавала Андже́ла от фитнес центъра. Тогава ми вдъхнахте увереност. Но после изчезнахте. И повече не се...

- Отстраниха ни от случая. Работехме в холивудското районно управление. След обира и престрелката няколко дни по-късно разследването ни бе взето. Пое го отдел "Обири и убийства".

От велоергометра се чу приглушен камбанен звън. Вероятно това означаваше, че Тейлър е навъртял километър и половина.

- Спомням си ги онези типове - подигравателно каза той. - Куку и Пипе. Не предизвикаха никакви симпатии у мен. Единият се интересуваше повече от длъжността на технически консултант във филмите ми, отколкото от възложения му случай. Какво стана с тях?

- Единият е мъртъв, а другият напусна полицията.

Дорси и Крос. Познавах ги. Като оставим настрана описанието на Тейлър, те бяха способни детективи. Не отиваш в отдел "Обири и убийства", без да си положил усилия. Не казах на Тейлър, че Джек Дорси и Лотън Крос бяха станали известни в детективските среди като партньори, които имат изключително лош късмет. Докато работеха по едно разследване, възложено им няколко месеца след случая Андже́ла Бентън, те се бяха отбили в някакъв бар в Холивуд, за да обядват.

Седели си в сепарето, хапвали сандвичи с шунка и пиели бира, когато в заведението нахлул въоръжен крадец. Предполагаше се, че Дорси, който седял с лице към вратата, се опитал да излезе от сепарето, но се забавил. Стрелецът го покосил, преди да успее да дръпне предпазителя на пистолета си, и Дорси се строполил на пода. Единият куршум, изстрелян по Крос, охлузил черепа му, а вторият го улучил във врата и заседнал в гръбначния му стълб. Барманът бил езекутиран последен от упор.

- И какво стана с разследването? - риторично попита Тейлър. В гласа му не прозвуча състрадание към простреляните ченгета. - Нищо. Обзалагам се, че събира прах като този евтин костюм, който сте извадили от дрешника, преди да дойдете при мен.

Приех обидата, защото се налагаше. Само кимнах, сякаш бях съгласен с него. Не знаех дали гневът му е насочен срещу неразкритото убийство на Анджеела Бентън, или към случилото се по-късно - обира, следващото убийство и спирането на снимките на филма му.

- Момчетата работиха непрекъснато през следващата половин година - казах аз. - После им възложиха и други случаи. Постоянно се появяват нови случаи, господин Тейлър. Не е като във филмите ви. Макар да ми се иска да е така.

- Да, винаги има други случаи. Това е най-лесният изход, нали? Виновна е прекалената заетост. А през това време момичето си остава убито и парите ги няма. Жалко. Обаче хоп - следващият случай. Давай напред.

Изчаках, за да видя дали е приключил с кратката си реч, но той продължи.

- Сега обаче, четири години по-късно, вие се появявате отново. Каква е историята ви, Бош? Прилъгали сте семейството й да ви наеме?

- Не. Семейството й е в Охайо. Не съм им се обаждал.

- Тогава какво?

- Убийството е неразкрито, господин Тейлър. А аз държа на този случай. Мисля, че разследването не е било извършено с необходимата... всеотдайност.

- Това ли е всичко?

Кимнах. Тейлър направи същото, сетне каза:

- Петдесет хиляди.

- Моля?

- Ще ви платя петдесет хиляди долара, ако разкриете случая. Няма да има филм, ако не го разнищите.

- Господин Тейлър, останали сте с погрешно убеждение. Не искам парите ви и това не е филм. В момента ми е необходима само помощта ви.

- Изслушайте ме. Имам нюх към хубавите истории. Детектив, обсебен от неразкрито убийство. Темата е универсална, изпитана и достоверна. Петдесет хиляди като начало и може да говорим за още накрая.

Взех тетрадката и писалката си и станах. Разговорът не водеше доникъде или поне не в посоката, в която исках.

- Благодаря, че ми отделихте време, господин Тейлър. Ако не мога да намеря изхода, ще свиркам.

Тръгнах към вратата и от велоергометъра отново се чу камбанен звън.

- На финалната права сме, Бош. Върнете се и ми задайте въпросите си. Ще си задържа петдесетте хиляди, щом не ги искате.

Обърнах се към него, но не седнах. Пак отворих тетрадката.

- Да започнем с парите - казах. - Кой от компанията ви знаеше за тях? Имам предвид кой знаеше подробностите? Кога ще пристигнат на снимачната площадка и как ще бъдат доставени? Всеки и всичко, което си спомняте. Започвам почти от нулата.

2.

Анджела Бентън умря на двайсет и четвъртия си рожден ден. Тялото ѝ бе намерено върху испанските плочки във вестибюла на сградата, в която живееше - на Фаунтин, близо до Ла Бреа. Ключът ѝ беше в пощенската кутия. Вътре имаше и две картички за рождения ѝ ден, изпратени поотделно от Кълъмбъс, Охайо, от майка ѝ и от баща ѝ. Оказа се, че не са разведени, а всеки е искал да напише пожеланията си за рождения ден на дъщеря си.

Бентън бе удушена. Преди или след смъртта ѝ - по всяка вероятност след - блузата и сутиенът бяха разкъсани и гърдите ѝ бяха разгопени. Убиецът бе мастурбирал върху трупа и бе оставил малко количество семенна течност, която бе взета от съдебномедицинските експерти за анализ на ДНК. Чантата ѝ бе открадната и така и не се намери.

Смъртта бе настъпила между двайсет и три часа и полунощ. Трупът бе открит от друг обитател на жилищната сграда - излязъл от апартамента си в дванайсет и трийсет, за да разходи кучето си.

И тогава на сцената се появих аз. Навремето бях детектив в холивудското районно управление на полицията в Лос Анджелис. Имах двама партньори. Работехме по трима вместо по двама като част от експериментална конфигурация с цел по-бързо разкриване на престъпленията. Кизмин Райдър, Джери Едгар и аз бяхме повикани по пейджърите в един след полунощ. Срегнахме се в холивудския участък, качихме се на две служебни коли "Краун Виктория" и отидохме на местопрестъплението. Видяхме трупа на Анджела Бентън около два-три часа, след като беше убита.

Лежеше на една страна върху кафявите плочки с цвета на засъхнала кръв. Очите ѝ бяха отворени и изцъклени и загрозяваха красивото лице. Роговиците имаха кръвоизливи. разгопената ѝ гърд беше почти плоска. Приличаше на момчешка и си помислих, че това вероятно е било лично неудобство за този град, където физическите атрибути често надделяват над душевната същност. Убиецът бе разкъсал блузата и сутиена ѝ, за да покаже интимната ѝ уязвимост, сякаш не беше достатъчно да отнеме живота ѝ.

Но най-ясно си спомням ръцете ѝ. Когато безжизненото ѝ тяло се бе свлякло на плочките, ръцете ѝ се бяха доближили една до друга от лявата ѝ страна и бяха останали протегнати над главата, сякаш умоляваха някого за нещо. Приличаха на ръце от ренесансова картина.

Работил съм върху почти хиляди убийства, но никога положението на труп не ме е поразявало толкова силно.

Може би виждах твърде много в позата, в която бе паднала. Но всеки случай е безкрайна битка. Повярвайте, трябва да носите нещо със себе си всеки път, когато отивате на тази битка. Нещо, на което да се опирате. Предимство, което да ви мотивира или тегли. И за мен това бяха ръцете ѝ. Не мога да ги забравя. Мисля, че те се протягаха към мен.

Разследването потръгна веднага, защото Кизмин Райдър познаваше жертвата. Знаеше само малкото ѝ име. Познавали се от фитнес залата на Ел Сентро, където поддържали формата си. Поради неопределеното си работно време в отдела Райдър не можеше да ходи там по график и правеше гимнастика в различни дни и по различно време, в зависимост от свободните си часове и случая, по който работеше. Често срещала Бентън във фитнес центъра и били разговаряли няколко пъти.

Райдър бе научила, че Бентън се опитва да направи кариера във филмовия бизнес. Работела като асистент-продуцент в "Айдолон Продъкшънс", компанията, оглавявана от Александър Тейлър. Графикът на продукциите изисквал денонощна заетост в зависимост от това кога са свободни местата на снимките и персоналът, което пък означавало, че Бентън също посещава фитнес центъра в различни часове и дни и има малко време за сериозна връзка. Споделила с Райдър, че през последната година излиза само на две срещи и че в живота ѝ нямало мъж.

Но познанството им било бегло и Райдър не бе виждала Анджела извън фитнес центъра. И двете бяха млади чернокожи жени, опитващи се да предпазят телата си да не им изневерят, докато са заети с професионалните си задължения - да се катери по стръмните стълби към други, различни светове.

Въпреки всичко започнахме добре. Веднага разбрахме с кого имаме работа - отговорна и самоуверена млада жена, грижеща се за здравето и кариерата си. Това елиминира посоката на разнообразие от стилове на живот, по която можеше погрешно да се насочим. Единствената засечка беше, че Райдър за пръв път виждаше човек, когото познава, като жертва на убийство, което ѝ е възложено да разследва. Още на сцената на престъплението забелязах, че се стъписа. Райдър

обикновено говореше много, когато правехме оглед, и развиваше теория на разследването. Но този път мълчеше и отговаряше само когато я питаха нещо.

Нямаше свидетели на убийството. Вестибюлт не се виждаше от улицата и предлагаше на убиеца идеално прикритие - той сигурно се бе движил свободно, без да се страхува, че може да го забележат отвън. И все пак имаше риск. Всеки момент би могъл да влезе или излезе някой обитател на сградата и да види Бентън и убиеца ѝ. Ако мъжът с кучето бе извел домашния си любимец час по-рано, вероятно щеше да стане свидетел на убийството. И можеше да спаси Анджела или и той да свърши като жертва.

Аномалии. Голяма част от работата на детектива е да търси аномалии. Престъплението приличаше на нападение при удобна възможност. Убиецът бе проследил Бентън и бе изчакал момента, когато тя е влязла във вестибюла. Но някои аспекти на сцената предполагаха, че е знаел за вестибюла и може да е чакал там, досущ ловец, наблюдаващ капан и дебнеш плячката си.

Аномалии. Анджела Бентън беше метър шейсет и три, но силна и млада. Райдър бе свидетелка на режима ѝ на гимнастика и познаваше силата и издръжливостта ѝ. Въпреки това нямаше следи от борба. Под ноктите ѝ нямаше кожа или кръв. Познавала ли бе убиеца си? Защо не се бе съпротивлявала? Мастурбирането и разкъсването на блузата ѝ предполагаха престъпление по психо-сексуални мотиви, което се извършва от сам човек. Но липсата на борба за живот показваше, че Бентън е била напълно и бързо обезвредена. Дали бе имало повече от един убиец?

През първите двайсет и четири часа целта ни беше да събираме веществени доказателства, да извикаме експертите и да започнем да разпитваме хората, непосредствено свързани със сцената на престъплението. Пресяването започна през следващите двайсет и четири часа и тогава вече се заловихме да работим върху аномалиите, опитвайки се да ги разгадаем. И в края на втория ден стигнахме до извода, че сцената е манипулирана, аранжирана от извършителя, за да внуши фалшиви елементи на престъплението. Убиецът явно се мислеше за по-умен от нас и ни изпращаше да гоним психо-сексуален хищник, когато реалността на престъплението беше съвсем различна.

Онова, което ни наведе на тази мисъл, беше семенната течност върху трупа. Докато разглеждах снимките от сцената на престъплението забелязах, че капките сперма са разпръснати върху гърдите на жертвата в линия, предполагаща траектория. Но пък отделните капки бяха кръгли. Всички разследващи убийства знаят, че кръгли капки се образуват, когато кръвта падне директно върху повърхността. Елипсовидни капки се образуват, когато кръвта се изпръска в траектория или под ъгъл към повърхността. Консултирахме се с експерт в тази област, за да разберем дали нормите на доказателствата от кръв са валидни и за други телесни течности. Отговорът беше положителен и разкри друга аномалия. Започнахме да теоретизираме, че има голяма вероятност убиецът или убийците да са опръскали трупа с предварително донесена сперма с цел заблуда.

И променихме посоката на разследването. Вече не разглеждахме убийството като случай, в който жертвата е влязла в зоната на местопрестъплението, а в смисъл, че самата Анджела Бентън е била зоната на убийството. Нещо в живота ѝ и обстоятелствата около нея бяха привлекли убиеца към нея.

Започнахме да разнищваме живота и работата ѝ - търсехме някаква тайна, която би задействала план да я убият. Някой я бе искал мъртва и се бе мислил за достатъчно умен, за да замаскира престъплението като дело на психопат. Докато публично раздувахме мнението за убийство на сексуална основа пред медийната машина, тайно започнахме да търсим другаде.

На третия ден от разследването Едгар се залови с данните от аутопсията и нарастващата купчина доклади, а ние с Райдър хукнахме да разпитваме познатите на жертвата. Прекарахме дванайсет часа в офисите на "Айдолон Продъкшънс", които се намираха в "Арчудей Пикчърс" на Мелроуз. Филмопроизводителната машина на Александър Тейлър бе заела почти една трета от офисите на "Арчудей". Имаше над петдесет служители. Поради работата си като асистент-продуцент, Анджела Бентън бе имала контакти с всичките. Асистент-продуцентът стои в дъното на холивудската йерархия. Бентън беше постоянно в движение. Тя нямаше кабинет, а само бюро в пощенската стая, където нямаше прозорци. Но това нямаше значение, защото Анджела непрекъснато сновеше между офисите на "Арчудей" и снимачните площадки. В момента "Айдолон" снимаха два филма и едно

телевизионно шоу на различни места в Лос Анджелис и околностите. Всяка от продукциите представляваше малък град от палатки, които непрекъснато се опъваха и прибираха и местеха от едно място на друго. Всички от стотината жители на всяко от тези градчета можеше да е общувал с Анджела Бентън и значи всички трябваше да бъдат разпитани.

Задачата ни беше дръзка. Поискахме помощ - още хора да ни помагат в разпитите. Лейтенантът не разполагаше със свободен персонал. Райдър и аз цял ден разпитвахме служителите в централата на киностудия "Арчудей". И тогава за пръв и единствен път разговарях с Александър Тейлър. Двамата с Райдър прекарахме половин час с него и разговорът не даде резултати. Той, разбира се, познавал Бентън, но не добре. Тя била в основата на йерархията, а Тейлър - на върха. Контактите им били редки и формални. Освен това Бентън работела в компанията само около половин година и я бил назначил друг.

През първия ден не научихме нищо. Нито един разпит не доведе до нова насока или фокус в разследването. Стигнахме до задънена улица. Никой от онези, с които разговаряхме, нямаше представа защо някой би искал да убие Анджела Бентън.

Решихме на другия ден екипът да се раздели на две и всеки детектив да посети по една снимачна площадка, за да проведе разпити. Едгар пое телевизионното шоу във Валенсия - комедия за семейство с едно дете, което върти номера, за да попречи на родителите си да имат още деца. Райдър се зае с филмовата продукция най-близо до дома ѝ в Санта Моника. Филмът разказваше за човек, който си приписва заслугата за анонимна картичка за Свети Валентин, изпратена на красива колежка, и как последвалата им романтична връзка се гради върху лъжа, разрастваща се досущ злокачествен тумор. Аз отидох на снимачната площадка на втория филм в Холивуд - шеметен екшън за крадла, която откъква куфар с два милиона долара, без да знае, че парите са на мафията.

Аз бях водачът на екипа и взех решението да не информирам Тейлър или някой друг от администраторите на компанията, че колегите ми ще посетят снимачните площадки. Не исках да ги предупреждавам. Разпределихме си снимачните площадки и сутринта всеки пристигна

без предизвестие - използвахме полицейските си значки, за да ни пуснат.

Онова, което се случи малко след като отидох на снимачната площадка, е добре документирано. Понякога си припомням ходовете на разследването и ми се иска да бях отишъл там ден по-рано. Мисля, че все щях да чуя някой да спомене за парите и да сглобя парчетата на ребуса. Но истината е, че провеждахме разследването по всички правила. Предприехме правилните ходове в подходящия момент. Не съжалявам за това.

Но след четвъртата сутрин разследването вече не беше мое. Намеси се отдел "Обири и убийства" и ни го отне. Поеха го Джек Дорси и Лотън Крос. В случая имаше всичко, което този отдел харесва в престъпленията - филми, пари и убийство. Но те не стигнаха доникъде, заловиха се с други престъпления и после влезли в "Нат" да хапнат сандвичи с шунка и да пийнат бира - и им сервирали нещо съвсем различно. Разследването сякаш умря заедно с Дорси. Крос оживя, но така и не се възстанови: излезе от шестседмичната кома, без да си спомня нищо за стрелбата и без да усеща нищо от врата надолу. Беше свързан с апарат за изкуствено дишане и много хора от отдела решиха, че е извадил по-лош късмет от Дорси, защото е оцелял, но всъщност вече не живее.

През това време случаят на Анджеला Бентън събираше прах. Всичко, до което се бяха докоснали Дорси и Крос, се заразяваше с лошия им късмет. Вече никой не работеше по това убийство. На всеки шест месеца някой от отдела изваждаше папката, издихваше праха, написваше датата и "Няма ново развитие" и после я връщаше на мястото ѝ до следващия път. В полицията на Лос Анджелис това се нарича надлежно старание.

Изминаха четири години. Бях напуснал от осем месеца и слушах джаз, стоях до късно, гледах стените и пиех твърде много червено вино. И после ми се обади по телефона. Лотън Крос. Най-после бе научил, че съм напуснал полицията. Беше накарал жена си да набере номера ми и да държи слушалката до ухото му.

- Хари, понякога мислиш ли за Анджеला Бентън?

- Непрекъснато.

- И аз, Хари. Паметта ми се възвърна и често мисля за нея.

Това беше всичко, от което се нуждаех. Когато излязох за последен път от холивудското районно управление, смятах, че съм се наситил на тази работа, видял съм последния труп и съм провел последния разпит с човек, който ме лъже. Но въпреки това приех предизвикателството и тръгнах. Носех кашон, пълен с папки - копия на неразкритите престъпления през дванайсетте ми години служба в холивудския отдел "Убийства".

Папката на Андже́ла Бентън също беше там. Не беше необходимо да я отварям, за да си припомня подробностите и начина, по който изглеждаше трупът - незащитен и осквернен. Още ме побиваха тръпки. Смайваше ме това, че животът ѝ не бе струвал нищо, докато не бяха откраднати два милиона долара.

За мен случаят не беше приключен. Важните клечки ми го бяха взели, преди да успея да го реша. Такъв животът в полицията на Лос Анджелис. Но обаждането на Лотън Крос промени всичко. И сложи край на дългата ми почивка. Даде ми работа.